

0.1. Sygn. akt VIII AKa 353/23

1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2. Dnia 16 lutego 2024 r.

3. Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

3.0.1. Przewodniczący: SSA – Dorota Radlińska

3.0.2. Sędziowie: SA – Przemysław Filipkowski

3.0.3. SO (del.) – Piotr Bojarczuk (spr.)

3.0.4. Protokolant: – Patryk Burak

przy udziale prokuratora: Grzegorza Łaby

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2024 r.

sprawy:

- 1. R. K. urodz. (...) w A., syna A. i B. z d. K.,**
- 2. M. R. (1) urodz. (...) w K., syna J. i J. z d. R.,**
- 3. K. R. urodz. (...) w W., córki M. i I. z d. N.,**
- 4. M. O. (1) urodz. (...) w W., córki A. i U. z d. P..**

oskarżonych z art. 280 § 1 k.k. i inne.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 26 maja 2023 r. sygn. akt V K 283/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. M. M. kwotę 1. 476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej K. R. w postępowaniu przed sądem II instancji;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy r.pr. A. D. kwotę 1. 476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. R. (1) w postępowaniu przed sądem II instancji;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 353/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 26 maja 2023 r. (sygn. akt V K 283/21).

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
---	--

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		NIE DOTYCZY

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		NIE DOTYCZY

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: 1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez wadliwe	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

przyjęcie, że zarzut postawiony oskarżonej opiera się wyłącznie na fakcie niezgodności wyjaśnień oskarżonej z koncepcją przyjętą przez urząd prokuratorski w akcie oskarżenia, czego następstwem było błędne przyjęcie, iż oskarżona nie uczestniczyła w sposób świadomy w posiadaniu, używaniu, transferach i konwersji środków pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa na szkodę M. N. i jego matki, w sytuacji gdy wyjaśnienia złożone przez oskarżoną pozbawione są jakiegokolwiek logiki i jako takie nie powinny zostać uznane za wiarygodne, bowiem z wyjaśnień R. K., M. O. (1), danych pozyskanych z Republiki Estonii, wyciągów z rachunków bankowych z (...) S.A., jak również danych konta portfela kryptowalutowego w kantorze (...) sp. z o.o., wynika, iż oskarżona działała w sposób świadomy celem utrudnienia, a wręcz uniemożliwienia ustalenia pochodzenia środków finansowych, co winno skutkować uznaniem oskarżonej winną popełnienia czynu, którego popełnienie zostało jej zarzucone.

Prokurator
zaskarżonemu
wyroкови zarzucił
obrazę przepisów

postępowania, tj. art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającego się w stwierdzeniu, że oskarżenie opiera się wyłącznie na fakcie niezgodności wyjaśnień oskarżonej z koncepcją przyjętą przez prokuratora, które to stwierdzenie skutkowało przyjęciem, że M. O. (1) nie uczestniczyła świadomie w posiadaniu używaniu, transferach i konwersji środków pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa, podczas gdy w rzeczywistości wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżoną, tłumaczącą posiadanie przez nią środków z przestępstwa, była niezgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a prawidłowa ocena dowodów (w szczególności wyjaśnień R. K. i M. O. (1)), danych uzyskanych z Republiki Estonii po realizacji europejskiego nakazu dochodzeniowego, historii rachunków bankowych prowadzonych przez (...) Bank (...) S.A. oraz danych konta użytkownika portfela kryptowalutowego w kantorze (...) sp. z o.o.) powinna doprowadzić Sąd do ustalenia, że

	<p>wyjaśnienia oskarżonej są fałszywe i że działała świadomie w celu utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków, co winno skutkować uznaniem jej za winną popełnienia zarzucanego jej czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje wniesione na niekorzyść oskarżonej M. O. (2), nie mogły zyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego i skutkować postulowanym uchYLENIEM orzeczenia.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżących, ocena materiału dowodowego pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.. Ustalenia faktyczne poczynione w tym zakresie polegają na prawdzie i znajdują oparcie w całości materiału dowodowego trafnie ocenionego jako wiarygodny i przydatny do poczynienia rzeczywistych ustaleń faktycznych w sprawie.</p> <p>Sąd Apelacyjny podziela rozważania Sądu meriti w zakresie braku podstaw do stwierdzenia, że M. O. (1) brała udział w inkryminowanym zdarzeniu, a w szczególności, że swoją świadomością i zamiarem</p>		

obejmowała nielegalne wejście w posiadanie pieniędzy należących do pokrzywdzonego M. N. ich transfer i konwersję na kryptowalutę.

Oskarżona konsekwentnie zeznawała, że poznała się z K. R. w ramach wykonywanej pracy. Wskazać nadto należy, że M. O. (1) pozostawała zatrudniona również w spółce jej ojca i brata gdzie obsadzała etat asystentki prezesa. W toku rozmów przy wykonywaniu zabiegów manicure oskarżona zwierzyła się K. R., że jej partner pracuje w charakterze budowlańca, zaś obsługiwana przez nią klientka potwierdziła, że byłaby zainteresowana usługami konkubenta M. R. (2) K..

Nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżona M. O. (1) powierzyła swemu konkubentowi R. K. pieniądze w kwocie 70.000 PLN w celu zainwestowania ich w kryptowaluty. Rozmowy na ten temat para prowadziła od dłuższego czasu, zaś do realizacji inwestycji doszło w czerwcu 2020 r.. Od tego czasu, oskarżona M. O. (1) pobierała pieniądze z utworzonego portfela założonego przez R. K. na jej personalia. Ten swoisty rachunek służył jako quasi konto oszczędnościowe, zatem

nie powstaje dysonans między twierdzeniami oskarżonej o korzystaniu z konta, a braku wiedzy na temat powiększenia środków na jej portfelu kryptowalutowym.

Wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego wskazują, że na takie quasi konto raczej nie wchodzi się codziennie, lecz jedynie okazjonalnie. Za takim przyjęciem przemawia również treść konsekwentnych wyjaśnień tej oskarżonej, która wiarygodnie relacjonowała, że nie zna się na inwestowaniu ani na kryptowalutach, niemniej konkubent przekonał ją, że jest osobą kompetentną i doświadczoną w tej materii, a inwestycja przyniesie nie tylko zwrot ale i wymierny zysk.

Samo kontestowanie w apelacji prokuratorskiej sensu inwestycji w kryptowaluty pozostaje irrelevantne dla oceny świadomości, wiedzy czy racjonalności działania oskarżonej. Dla bytu przestępstwa zarzucanego M. O. (2) irrelevantna pozostaje wiedza w zakresie zasad działalności giełd walutowych typu (...). Argumentacja prokuratora w tym zakresie pozostaje, w ocenie Sądu, oderwana od realiów sprawy i nie mogła wpłynąć na postulowane uchylene kontrolowanego wyroku.

Same zaś twierdzenia wyrażone w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego uznać należy za niezasadne. Apelująca ograniczyła się w rzeczywistości do wyrażenia dezaprobaty wobec słusznych ustaleń Sądu meriti i przedstawiła własne, odmienne wnioski i konkluzje dotyczące sprawstwa i winy oskarżonej M. O. (1), przy czym konkluzje te nie mogły zyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego. Przyjęcie tychże twierdzeń za prawidłowe i polegające na prawdzie, znajdujące odzwierciedlenie w materiale dowodowym, stanowiłoby przejaw działania nieuprawnionego, oderwanego od realiów sprawy w tym w szczególności od wymowy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i przeprowadzonego w ramach rozprawy głównej.

Wskazać jeszcze należy, że sam prokurator dostrzega zasadność wnioskowania Sądu meriti wskazując literalnie w pisemnych motywach apelacji, że "w niniejszej sprawie nie ma dowodów pozytywnych, z których wynikałoby, że M. O. (1) wiedziała o pochodzeniu pieniędzy z przestępstwa." Twierdzenie zaś, że "nie

przekreśla to jednak
możliwości ustalenia tego
faktu poprzez wykluczenie
przeciwnej wersji, tj.
wykazanie, że nie działała
w przekonaniu, że środki
te pochodzą z legalnego
źródła" jawi się jako
bezzasadne wnioskowanie
na niekorzyść oskarżonej,
nieoparte żadnymi
innymi ustaleniami w tym
zakresie, a które oparte
byłyby na konkretnym,
wskazanym materiale
dowodowym. Brak jest
materiału dowodowego
pozwalającego na
poczynienie takiego
ustalenia, a nadto w
realiach przedmiotowej
sprawy, przychylenie się
do wersji prezentowanej
w skardze prokuratorskiej
implikowałoby
konieczność
wyeliminowania
dobrodziejstwa płynącego
z art. 5 § 2 k.p.k.
co do oskarżonej M. O.
(1), a co skutkowałoby
naruszeniem jej
konstytucyjnych praw
w postaci domniemania
niewinności.

Nie dziwi również fakt,
że oskarżona powierzyła
około 70.000 PLN
swojemu konkubentowi w
celu zainwestowania w
kryptowaluty. Zgodnie z
jej depozycjami osiągała
dochód około 10.000 PLN
w ramach asystentury
w firmie rodzinnej
oraz środki pozyskiwane
w wyniku wykonywania
zawodu manicurzystki. Co
za tym idzie, nie sposób

uznać, czy kwota 70.000 PLN była dla oskarżonej sumą niezmiernie wysoką (co zdaje się sugerować oskarżyciel), a już w pewnością nie stanowiła kwoty którą oskarżona musiałaby w sposób długofalowy odkładać (co również forsowano w apelacji oskarżyciela publicznego).

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest przesłanek do uznanie, że brak wiedzy odnośnie miejsca położenia laptopa oskarżonej było działaniem zamierzonym, tj. polegającym na ukryciu sprzętu komputerowego. Sąd przypomina również, że przyjęcie takiego odgórnego domniemania jest niezasadne i nielegalne, szczególnie w sytuacji, iż w trakcie toczącego się postępowania oskarżona M. O. (1) deklarowała gotowość przekazania tego sprzętu organom ścigania.

Mając na uwadze powyższe, stwierdza się, że wyrok Sądu Okręgowego wolny jest od uchybień podnoszonych w powyższych apelacjach. Brak jest zatem podstaw do uchylenia kontrolowanego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej M. O. (1).

Wniosek			
<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniosła o uchylenie wyroku w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonej M. O. (1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Prokurator wniósł o uchylenie wyroku w zakresie punktu III i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów płynących z apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Nie dostrzegając podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny, w tym zakresie, utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.			
3.2.	<p>Obrońca R. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. że został on wydany przez nienależycie obsadzony sąd, ponieważ brała w nim udział Pani Sędzia Agnieszka Brygidyr - Dorosz, która</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

awansowała do Sądu Okręgowego otrzymując nominację z rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa (KRS) ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, tj. organu powołanego niezgodnie z Konstytucją RP, zależnego od władzy wykonawczej i niewypełniającego zadania transparentnej oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie w wyniku czego powołanie na urząd sędziego Pani Sędzi Anny Brygidyr - Dorosz w procedurze prowadzonej z udziałem obecnej KRS jest nieskuteczne oraz obarczone poważną i nieusuwalną wadą prawną, a nadto wywołuje uzasadnione wątpliwości co do niezawisłości sędziego i nieskazitelnego charakteru;

2. obrazę art. 7 k.p.k. poprzez zupełnie dowolną, sprzeczną z zasadami logiki, obiektywizmu i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka K. R., która złożyła je przed prokuratorem, przed sądem natomiast odmówiła wyjaśnień i odpowiedzi na zadawane pytania, podczas gdy depozycje te pozostają wewnątrznie sprzeczne, nie wytrzymują

konfrontacji z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, są niekonsekwentne, są niepoparte dowodami potwierdzającymi prawdziwość pomówień w odniesieniu do R. K., którego oskarżona K. R. przed domniemanym porwaniem M. N. ledwie znała;

3. obrazę art. 7 k.p.k. poprzez zupełnie dowolną, sprzeczną z zasadami logiki, obiektywizmu i doświadczenia życiowego ocenę zeznań pokrzywdzonego M. N. i uznanie R. K. za winnego zarzucanych mu czynów, choć M. N. nie rozpoznał w swoim porywaczu R. K.;

- nierozważenie wersji w której M. N. wspólnie z M. R. (1) i K. R. pozostając w porozumieniu, zainscenizowali "porwanie" celem uzyskania od matki M. N. pieniędzy ze sprzedaży mieszkania, podczas gdy M. N. deklarował K. R., zakup wspólnego mieszkania z pieniędzy swojej matki, a K. R. dysponowała jego środkami, miała bowiem dostęp do karty bankomatowej M. N. i znała (...) do niej, po domniemanym porwaniu zamieszkał wspólnie z K. R., która się nim opiekowała, z pełnym odrzuceniem wyjaśnień R. K.;

	<p>3. obrazę art. 7 k.p.k. poprzez zupełnie dowolną, sprzeczną z zasadami logiki, obiektywizmu i doświadczenia życiowego ocenę dowodów i zastąpienie ich nieusprawiedliwionymi domniemaniami poprzez przyjęcie, że R. K. wynajął z wypożyczalni samochód dostawczy, w którym miał być następnie przetrzymywany pokrzywdzony, podczas gdy domniemana wypożyczalnia (...) w W., nie potwierdziła prokuraturze aby taką umowę na wynajem samochodu z R. K. zawarła.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy R. K. okazała się niezasadna.</p> <p>Po pierwsze wskazać należy, że Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, statutowanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na nienależytym obsadzeniu Sądu orzekającego w sprawie w postępowaniu przed Sądem I instancji.</p> <p>Słusznie wskazano w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego (sygn. akt IV KK 477/22), że w obecnej sytuacji nie sposób</p>			

nie dostrzec, że każdy sąd, dysponując własnym atrybutem niezawisłości może inaczej oceniać kwestię spełnienia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności przez innych sędziów. Strony postępowania nie będą zatem miały pewności, co do podstaw ani samego wyniku takiej oceny, co z kolei istotnie zaprzecza procesowej skuteczności bezwzględnych przyczyn odwoławczych w sposób zdefiniowany przez ustawodawcę i ugruntowany przez orzecznictwo. Na tym tle wskazać należy, że celem i wartością demokratycznego państwa prawa jest zapewnienie bezpieczeństwa prawnego i pewności, co do tego prawa, zwłaszcza, jeśli chodzi o jego stosowanie, a tym bardziej w zakresie zasadniczym, jakim są bezwzględne przyczyny odwoławcze. Warunkiem takiego stanu rzeczy jest jednolitość stosowania prawa przez sądy (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 października 2015 r., SK 63/12, OTK-A 2015, nr 9, poz. 146). Powyższe stwierdzenie zyskuje tym bardziej na wartości w kontekście bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które powinny być oczywiste, łatwo dostrzegalne, a przez to

jednolicie w orzecznictwie stosowane.

Istotnie zatem nie można wykluczyć, że w realiach konkretnej sprawy zajdą wątpliwości, czy dany sąd, poprzez różnorakie okoliczności, w tym towarzyszące powołaniu sędziego, zapewnia prawo do rzetelnego procesu. Jednak potencjalne naruszenie standardu rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd w konkretnej sprawie nie może być traktowane jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a winno być rozpatrywane w kategoriach innego naruszenia prawa – prawa procesowego. Brak jest możliwości uznawania, by kwestie związane z pozbawieniem strony prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu kwalifikować jako „nienależytą obsadę sądu”, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. bo choć właściwie ukształtowany skład sądu stanowi jedną z gwarancji niezależności i niezawisłości sędziowskiej, a w konsekwencji ścisłe przestrzeganie przepisów o składzie sądu chroni pośrednio i te komponenty prawa do sądu, to jednak od czasów przedwojennych podstawy tej nigdy nie rozciągano w orzecznictwie oraz w

doktrynie na kwestie związane z brakiem właściwych przymiotów niezawisłego i bezstronnego sędziego zasiadającego w składzie orzekającym rozpoznającym daną sprawę. Tych zagadnień – jeśli chodzi o przepisy ujęte w treści art. 439 k.p.k. – dotyczą bowiem wyłącznie podstawy wskazane w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. związane z udziałem w rozpoznaniu sprawy osoby nieuprawnionej lub podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. Przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określana mianem „nienależytej obsady sądu”, tradycyjnie wiązana była i jest nadal, wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) Kodeks postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie

orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., od lat konsekwentnie są traktowane jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka tylko sytuacja, w której w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. S., Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15, LEX nr 1645250; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18, LEX nr 2473817). Dostrzec przy tym trzeba, że art. 439 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, z uwagi na fakt, że zaistnienie jednej z taksatywnie wymienionych w nim przyczyn obliguje sąd do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz niezależnie od wpływu uchybienia na treść wyroku. Rodzi zatem konsekwencje często daleko wykraczające poza oczekiwania stron postępowania występujących z żądaniem przeprowadzenia kontroli odwoławczej. Nie budzi więc wątpliwości, że zgodnie z zasadą

exceptiones non sunt extendendae przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Dotyczy to nie tylko wzbogacania, za pomocą wykładni, samego katalogu z art. 439 § 1 k.p.k., lecz także dokonywania rozszerzającej interpretacji konkretnych przyczyn odwoławczych (zob. postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22, LEX nr 3480436). Nietrudno przecież wyobrazić sobie sytuację, w której oskarżony nieakceptujący wyroku wyłącznie w części np. dotyczącej orzeczonego wobec niego środka karnego, nie będąc pewnym czy określony stan rzeczy nie zostanie potraktowany przez sąd jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, powstrzyma się z wniesieniem środka zaskarżenia z obawy, że dojdzie do uchylecia wyroku w całości, co byłoby dla niego w danym układzie procesowym niekorzystne. W związku z tym, że bezwzględne przyczyny odwoławcze stanowią także podstawę wznowienia postępowania sądowego z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), nawet obie strony postępowania mogłyby pozostawać w obawie przed wzruszeniem wbrew ich woli orzeczenia, także

po jego uprawomocnieniu się.

W pełni zaaprobować zatem należy interpretację bezwzględnych przyczyn odwoławczych wyrażoną w uchwale SN z dnia 20 listopada 1997 r., I KZP 30/97 (OSNKW 1997, nr 11-12, poz. 92), w której Sąd Najwyższy uznał, iż problem należytej obsady ze względu na częstotliwość sytuacji, w której może on powstać, jak i ze względu na doniosłe skutki procesowe ewentualnego nieprzestrzegania tej obsady należy do tych problemów, które powinny być bardzo precyzyjnie i jednoznacznie rozumiane w praktyce. Nienależyta obsada sądu zachodzi wtedy, gdy skład sądu orzekającego w konkretnej sprawie jest różny od tego, który jest przewidziany w ustawie do rozpoznawania spraw określonej kategorii, w sądzie danego szczebla i w określonym trybie.

W ocenie tut. Sądu powyższa argumentacja niezbitnie świadczy o niezasadności zarzutu podniesionego przez obrońcę, co do osoby Pani Sędziego Agnieszki Brygidyr - Dorosz.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutów obrazy art. 7 k.p.k.. Brak jest podstaw do

podzielenia twierdzenia skarżącego, jakoby ocena depozycji K. R. pozostawała w sprzeczności ze wskazaniami powyższego przepisu. Trafnie wskazał obrońca, że do oceny zeznań "skruszonego przestępcy" współpracującego z organami ścigania należy podchodzić z dozą ostrożności. W realiach niniejszej sprawy brak jest jednak podstaw do odmówienia wiary wyjaśnieniom K. R., albowiem przedstawiana przez nią relacja ściśle ząębiała się z wymową pozostałego materiału dowodowego, a nadto pozostawała spójna, logiczna i ciągła. Wskazuje się jeszcze, że relacje K. R. trafnie uznano za wiarygodne, albowiem skądane przez nią wyjaśnienia nie zmierzały do umniejszenia własnej winy, jak również do niezasadnego pomówienia pozostałych osób uczestniczących w przestępstwie. W szczególności, oskarżona której wyjaśnienia są kwestionowane przez obrońcę R. K., obciążając siebie wskazała, że jej relacje z pokrzywdzonym M. N. ulegały pogorszeniu, zaś to z jej inicjatywy pokrzywdzony udał się po butelkę wina po naleganiu oskarżonej, która to po opuszczeniu przez niego mieszkania poinformowała R. K. i

swojego ojca M. R. (1) o tym fakcie. Oskarżeni oczekiwali na M. N. w maseczkach po czym siłą zaciągnęli go do pojazdu i pozbawili wolności na okres 7 dni. Pokrzywdzony konsekwentnie wyjaśniał, że M. R. (1) rozpoznał po głosie, co nie budzi wątpliwości, albowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika jednoznacznie, że pokrzywdzony przebywał w domu swojej partnerki K. R. (fakt bezsporny). Co więcej, obrońca zupełnie pomija fakt, że R. K. przesłał K. R. wiadomość o zatrzymaniu pokrzywdzonego. Nadto, jego numer telefonu korzystał ze stacji (...) znajdującej się w miejscu inicjującej pasmo przestępstwa, co obrońca zupełnie pomija. Co więcej, M. N. zaproponował napastnikom, żeby zadzwonili do jego partnerki K. R. aby ta przekonała jego matkę do przelania środków na konto oskarżonych. Ci zaś, wybrali numer do K. R. nie pytając o jej numer telefonu. Nie sposób również przyjąć, że K. R. bezpodstawnie pomawiałaby o popełnienie przestępstwa w równej mierze swego ojca jak i stosunkowo niedawno poznanego R. K..

Obrońca zupełnie pomija również istotną

<p>okoliczność polegającą na wynajęciu domku przez R. K.. A. S. (2) i M. S. spotkali się z oskarżonym i relacjonowali, że oskarżony chciał jak najszybciej wynająć nieruchomość na okres 1 miesiąca oraz dopytywał o możliwość parkowania pojazdem typu (...) na posesji. Co więcej, depozycje K. R. pozostają w korelacji z zapisanymi z kamer monitoringu, danych telekomunikacyjnych, bankowych, zeznaniami A. S. (2) i M. S.. Jednocześnie dowody te pozostają w oczywistym dysonansie do wyjaśnień R. K..</p> <p>Wobec powyższego, apelację obrońcy oskarżonego R. K. uznano za niezasadną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca R. K. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów płynących z apelacji obrońcy R. K.. Nie dostrzegając podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku,</p>		

<p>Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca K. R. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:</p> <p>1. obrazę art. 252 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na błędnej interpretacji przepisu i zastosowaniu go w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona występku określonych w przepisach art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k.;</p> <p>2. obrazę art. 189 § 2 k.k., art. 191 § 1 k.k., art. 282 k.k. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy czyny przypisane oskarżonej w punkcie I sentencji wyroku wyczerpują znamiona czynów zabronionych penalizowanych w tych przepisach.</p> <p>3. rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej, bowiem kara ta przy prawidłowej ocenie okoliczności faktycznych dotyczących całokształtu sytuacji oskarżonej i prawidłowa kwalifikacja prawna popełnionych przez nią czynów winna prowadzić do wniosku, że orzeczenie kary 3 lat pozbawienia wolności stanowi zbyt dużą i nieuzasadnioną dolegliwość</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>przekraczającą stopień winy;</p> <p>4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż wobec K. R. nie zachodzą przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonej kary określone w art. 60 k.k. podczas gdy z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że oskarżona ujawniła istotne okoliczności jego popełnienia i mogły one stanowić podstawę do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy K. R. nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Na początku stwierdzić należy, iż wyjaśnienia K. R. ocenić należało jako główne i wiarygodne źródło dowodowe, albowiem ściśle korelowały one z pozostałym materiałem dowodowym. W szczególności wyjaśnienia oskarżonej potwierdziły fakt:</p> <p>- M. N. źle traktował oskarżoną, co skłoniło ją</p>		

do podjęcia przeciwko niemu przestępczych działań objętych prokuratorskim zarzutem;

- przed podjęciem czynności składających się na sprawstwo oskarżenie nie ustalili sposobu podziału potencjalnie pozyskanych z przestępstwa środków;

- oskarżona ustaliła Z R. K., że gdy będzie przebywała u pokrzywdzonego to nakłoni go do wyjścia z domu i da znać popiecznikom o tym fakcie, a Ci porwą M. N.

- R. K. przez pierwsze dni woził pokrzywdzonego w bagażniku samochodu;

- K. R. i M. R. (1) dążyli pokrzywdzonego niechęcią z uwagi na jego zachowanie wobec K. R., której pokrzywdzony pod wpływem alkoholu miał grozić śmiercią. Negatywne uczucia miały skłonić oskarżonych do podjęcia przestępczego działania gdzie cel zabrania środków pokrzywdzonemu był ustalony od samego początku;

- R. K. wypłacał z bankomatu przy użyciu karty debetowej pokrzywdzonego sumy po 1000 zł;

- R. K. i M. R. (1) na prośbę pokrzywdzonego skontaktowali się z K.

R. nie prosząc o jej numer kontaktowy, a następnie zlecili jej nakłonienie matki M. N. do dokonania przelewu na rachunek bankowy pokrzywdzonego;

- pokrzywdzony widywał się z rodziną R. gdzie przyjeżdżał w odwiedziny do swej partnerki;

- K. R. dostrzegła ślady bicia na ciele pokrzywdzonego;

- osobą zajmującą się zacieraniem śladów przestępstwa był R. K.. Te elementy wyjaśnień oskarżonej potwierdzają również winę i sprawstwo oskarżonych M. R. (1) i R. K..

Twierdzenia obrońcy o wadliwości kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej pozostają niezasadne, sprzeczne ze stanowiskiem judykatury.

Słusznie wskazano, że oprócz jednostek organizacyjnych i podmiotów publicznych podmiotem oddziaływania mogą być także osoby fizyczne - indywidualne lub grupy osób, przy czym grupę będą stanowiły, co najmniej 3 osoby. Z reguły będą to osoby najbliższe pokrzywdzonego (np. w uprowadzeniu dla okupu), ale może być to również sam zakładnik. Słusznie stwierdził Sąd Najwyższy, że jakkolwiek na gruncie

art. 252 § 1 k.k. zmuszaną może być i najczęściej będzie osoba trzecia, jednak osoba taka może być także sam zakładnik, którego sprawca przestępstwa skłania, np. do rozporządzenia swoim mieniem. Nie ma jednocześnie żadnych przeszkód do przyjęcia, że wzięcie lub przetrzymywanie zakładnika w rozumieniu art. 252 § 1 k.k. może mieć na celu wymuszenie okupu właśnie od tej pozbawionej wolności osoby, np. w zamian za uwolnienie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2005 r.; sygn. akt II KK 165/05; OSNwSK 2005, nr 1, poz. 2079).

Sąd Apelacyjny w pełni popiera stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z 11 grudnia 2006 r. (sygn akt II KK 192/06; OSNwSK 2006/1, poz. 2399), że bezprawne pozbawienie wolności w innym celu niż wskazany w dyspozycji art. 252 i wzięcie lub przetrzymywanie zakładnika w rozumieniu art. 252 § 1 k.k. może mieć na celu wymuszenie okupu właśnie od tej pozbawionej wolności osoby, np. w zamian za uwolnienie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2005 r.; sygn. akt II KK 165/05; OSNwSK 2005,

nr 1, poz. 2079),
Takie działanie stanowi
przestępstwo określone w
art. 189 k.k.. Oczywiście
możliwym jest wzięcie lub
przetrzymywanie
zakładnika w rozumieniu
art. 252 i że wzięcie lub
przetrzymywanie
zakładnika w rozumieniu
art. 252 § 1 k.k. może mieć
na celu wymuszenie okupu
właśnie od tej pozbawionej
wolności osoby, np. w
zamian za uwolnienie
(vide: postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia 16
listopada 2005 r.; sygn.
akt II KK 165/05;
OSNwSK 2005, nr 1,
poz. 2079). 1 k.k. w
celu wymuszenia okupu
właśnie od tej osoby
w zamian za uwolnienie.
Celem sprawcy tego
przestępstwa jest bowiem
zmuszenie do określonego
zachowania podmiotów
wskazanych w przepisie.
Zmuszać można do
odkreślonego zachowania,
a więc nie tylko ro
rozporządzenia mieniem.

Tożsame stanowisko zajął
Sąd Apelacyjny w
Szczecinie z 3 października
2019 r. (sygn. akt II K
114/19), tj. że przepis art.
252 k.k. nie precyzuje,
by żądanie okupu było
kierowane wyłącznie do
osób trzecich wyłączając
osobę zakładnika. W
doktrynie przyjmuje się,
iż wprawdzie zmuszoną
może być najczęściej
osoba trzecia, ale także
sam zakładnik, którego
sprawca przestępstwa

składani do
rozporządzenia swoim
mieniem.

Celnie wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2021 r., że różnica między przestępstwem z art. 252 k.k. i art. 189 k.k. wiąże się z wymaganiem iżby wzięcie zakładnika i jego przetrzymywanie było środkiem do realizacji celu określonego w art. 252, podczas gdy dla bytu przestępstwa z art. 189 k.k. cel jest obojętny. Co za tym idzie - wspólnym mianownikiem obu przestępstw jest tylko zakres czynności sprawczej obejmującej pozbawienie wolności człowieka. Nie powinno przy tym ulegać wątpliwości, że na kanwie niniejszej sprawy celem było osiągnięcie korzyści majątkowej poprzez nakłonienie oskarżonego i jego matki do przelania oskarżonym pieniędzy pochodzących ze sprzedaży mieszkania.

Innymi słowy, uwzględniając szczególnie zamiar sprawcy, przestępstwo określone w art. 252 § 1 k.k. stanowi kwalifikowany typ przestępstwa stypizowanego w art. 189 k.k.

Powyższe tezy wskazują, że stanowisko przyjęte przez Sąd meriti, a podzielone przez Sąd

Apelacyjny nie jest stanowiskiem oderwanym i jednostkowym, lecz znajduje oparcie w szeroko pojętej judykaturze i doktrynie. Tym samym, zarzuty z punktu 1 i 2 apelacji obrońcy oskarżonej K. R. nie mogły zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Co zaś tyczy się pozostałych zarzutów dotyczących w istocie wymiaru kary, to również one nie okazały się zasadne.

Sąd Apelacyjny ograniczył się do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie nie doszło do uchybienia, o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k.. Kara wymierzona oskarżonej nie nosi bowiem cech rażąco niewspółmiernej surowości, a wręcz przeciwnie - odpowiada wymogom z art. 53 k.k. i stanowi dolegliwość proporcjonalną i sprawiedliwą wobec popełnionego przez oskarżoną przestępstwa. Kara 3 lat pozbawienia wolności uwzględnia wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, zaś ich waga została racjonalnie uwzględniona przy ferowaniu orzeczenia w tym zakresie. Wskazać jeszcze należy, że sposób postawienia zarzutu, tj. jego treść i uzasadnienie wskazują, że uchybienie miałoby mieć charakter wtórny wobec

nieprawidłowego zastosowania przepisów prawa karnego materialnego, tj. w zakresie kwalifikacji prawnej czynu oraz niezastosowania art. 60 k.k..

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła jednak zasadności ani to zarzutów o charakterze pierwotnym, ani uchybienia wtórnego. Wskazują na to (co do kwalifikacji prawnej czynu) powyższe rozważania, zaś co do zasadności niezastosowania art. 60 k.k. wobec K. R. przemawia fakt, że przytaczane przez nią okoliczności nie przyczyniły się w istocie do wyjaśnienia sprawy, albowiem jej depozycje były powieleniem wiedzy, którą to organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości już posiadały. Niemniej jednak mając na uwadze postawę oskarżonej i inne elementy wskazane szczegółowo w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, przemawiały za wymierzeniem oskarżonej kary w dolnej granicy ustawowe zagrożenia za popełnione przestępstwo.

Sąd Apelacyjny nie znalazł zatem podstaw do postulowanej zmiany zaskarżonego orzeczenia zarówno w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej

jak też w części dotyczącej kary. Sąd I instancji słusznie dostrzegł i literalnie w treści pisemnych motywów wyroku wskazał, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą żadne przesłanki limitujące winę oskarżonych. Działali oni w sposób zaplanowany, z determinacją i z haniebną motywacją. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że celem oskarżonej było danie nauczki pokrzywdzonemu. Niewątpliwie, oskarżeni zmierzali bowiem do osiągnięcia korzyści majątkowej. Celem było zatem szybkie wzbogacenie się kosztem pokrzywdzonego. Ogół okoliczności przemawia zatem za przyjęciem, że stopień społecznej szkodliwości czynu ustalony na zasadzie uwzględnienia wszystkich kwantyfikatorów z art. 115 par. 2 k.k. jest znaczny. Rola oskarżonej była jednak drugoplanowa, a jej postawa po popełnieniu przestępstwa przemawiała za wymierzeniem jej kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sam ten fakt nie pozwala na przyjęcie, że kara wymierzona oskarżonej nosi cechy rażąco niewspółmiernej surowości. Samo zaś niezastosowanie fakultatywnego przepisu art. 60 k.k. nie implikuje wniosku o wymierzeniu

kary o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k.			
Wniosek			
<p>Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1. zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej w punkcie I sentencji wyroku na względniejszą dla oskarżonego, co jest konsekwencją błędnej interpretacji art. 252 k.k.</p> <p>2. zakwalifikowanie przypisanego oskarżonej czynu w punkcie I sentencji wyroku jako wyczerpującego znamiona czynu penalizowanego w art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k.;</p> <p>3. wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą (zgodnie z dyrektywą art. 11 art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. 3 k.k.) oraz z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. 2 lub 3 k.k. będącej adekwatną do stopnia winy i warunków osobistych oskarżonej;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>4. ewentualnie, z ostrożności procesowej, przy założeniu, że Sąd II instancji podzieliłby stanowisko Sądu I instancji co do kwalifikacji prawnej czynu, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zasądzonej kary pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 lub 3 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Apelacyjny nie dostrzegł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia zgodnie z postulatem obrońcy wyrażonym w rozpoznawanym środku odwoławczym. Zarzuty podniesione przez skarżącą okazały się bezzasadne.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obrońca M. R. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony brał udział w porwaniu pokrzywdzonego spod bloku, podczas gdy z zeznań samego pokrzywdzonego wynika, że jest on przekonany,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

że osoby które go uprowadziły spod bloku to są inne osoby niż te, które go przetrzymywały w drugim pojeździe, a także miały ok. 180cm wzrostu, podczas gdy oskarżony nie przekracza 170 cm i nie został rozpoznany jako on przez pokrzywdzonego w pierwszych dniach porwania, co pokrzywdzony zeznał "z całą pewnością" na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 12 lutego 2021 r. co winno skutkować przyjęciem, że zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. tego typu poważne rozbieżności winny być odczytywane na korzyść oskarżonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony przetrzymywał pokrzywdzonego wbrew jego woli i siłą oraz przemocą wymuszał na pokrzywdzonym przekazanie oskarżonemu zgromadzonych na rachunku bankowym pokrzywdzonego środków pieniężnych, podczas gdy oskarżony wyczerpująco i w sposób wiarygodny wyjaśnił co robił na nieruchomości na której przebywał pokrzywdzony oraz że nie miał nic wspólnego z porwaniem M. N.;

- brak nadania dostatecznego znaczenia, że przez cały czas porwania pokrzywdzonego, jak i

przed porwaniem, pokrzywdzony znajdował się w stanie nietrzeźwości, a również fakt, iż w wielu miejscach zeznania pokrzywdzonego są niespójne i stąd jego zeznania winny być traktowane z dużą dozą ostrożności, choćby w zakresie w jakim pokrzywdzony nie wyjaśnia przekonująco, a wręcz w ogóle tego nie czyni, dlatego dopiero na jednym z ostatnich przesłuchań w ramach postępowania przygotowawczego "przypomina sobie" ze podczas bycia przetrzymywanym, worek z twarzy mu się zsunął i mógł wtedy ujrzeć całą postać M. R. (1) i przekonać się naocznie, że to on go porwał, podczas gdy wcześniej (choćby w zeznaniach z 12 lutego 2021 r.) utrzymywał pokrzywdzony z całą pewnością, iż cały czas był w worku na głowie i go nie zdejmował ani razu.

2. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary w wymiarze 7 lat i 2 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności - w stosunku do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej oraz społecznego oddziaływania kary, w sytuacji gdy oskarżony odbył kary orzeczone

	<p>upřednio zapadłymi wyrokami, jest juź człowiekiem w podeszłym wieku i jak utrzymuje w pełni zresocjalizowanym.</p> <p>3. niezasadne przyjęcie, że oskarżony działał w warunkach art. 64 § 1 i 2 k.k., podczas gdy przesłanki zastosowania ww. przepisu nie zachodzą.</p> <p>4. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony działał w zamiarze wzięcia zakładnika celem przymuszenia pokrzywdzonego do określonego zachowania się, podczas gdy oskarżony rozważał działanie wobec pokrzywdzonego z zemsty za zachowaniem pokrzywdzonego wobec córki oskarżonego, tj. w miejsce zastosowanego art. 252 § 1 k.k. należało rozważyć zastosowanie art. 189 § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy M. R. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Zarzuty wyrażone w punkcie 1 apelacji obrońcy nie mogły zyskać aprobaty tutejszego Sądu. Sąd meriti poczynił trafne ustalenia faktyczne w</p>			

zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. R. (1). Rozważania ujęte w poprzednich punktach niniejszego uzasadnienia, a odnoszące się do oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych pozostają aktualne i konwenują z uzasadnieniem w niniejszym zakresie. Tym samym Sąd Apelacyjny nie dostrzega podstaw do powielania wyводу i ograniczy się do stwierdzenia, że całokształt materiału dowodowego w tym w szczególności zeznania pokrzywdzonego, wyjaśnienia córki oskarżonego - K. R., nie pozwalają na przyjęcie odmiennych wniosków niż te, które trafnie poczynił Sąd I instancji w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu obrazy art. 64 k.k. Zarzut obrazy art. 64 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie wobec oskarżonego M. R. (1) nie mógł zyskać aprobaty Sądu, albowiem z K. bezsprzecznie wynika, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Faktem bezsporny jest bowiem, że oskarżony M. R. (1) był uprzednio skazany za przestępstwo z art. 282 k.k. w zb. z art. 280 par. 1 k.k. w zw. z art. 11 par. 2 k.k. w zw. z art.

64 par. 1 k.k. w ciągu 5 lat po odbyciu kary 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z 18 marca 2015 r. (sygn. akt II K 1026/14). Oraz za czyn z art. 282 k.k. w zb. z art. 280 par. 1 k.k. w zw. z art. 11 par. 2 k.k. w zw. z art. 64 par. 1 k.k. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z 18 marca 2015 r. (sygn. akt II K 1026/14) i kary 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej za czyn z art. 280 par 1 k.k. na mocy wyroku Sądu rejonowego w Piasecznie z 12 stycznia 2016 r. (sygn. akt II K 1069/08). Powyższe implikuje konieczność zastosowania art. 64 par. 2 k.k. w zakresie czynu z punktu I oraz art. 64 par. 1 k.k. w zakresie punktu IV zaskarżonego wyroku.

Przeciwnie twierdzenia pozostają jawnie sprzeczne z danymi wynikającymi z K.. Tym samym Sąd Apelacyjny nie podzielił przedmiotowego zarzutu.

Kara wymierzona oskarżonemu nie nosi cech rażąco niewspółmiernej surowości. Sąd I instancji wskazał przyczyny, dla których w taki, a nie inny sposób ukształtował karę wymierzoną M. R. (1) i rozważania te są przekonujące, zasługujące na pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego. Odmienne oceny, wnioski i konkluzje

<p>wyrażone przez obrońcę nie znajdują oparcia w realiach sprawy, a tym samym nie mogły doprowadzić do złagodzenia wymierzonej kary.</p> <p>Reasumując, oskarżeni są osobami dorosłymi, świadomymi karalności powziętego procederu, a nadto zarówno R. K. jak i M. R. (1) byli już w przeszłości karani. Osoby działające na niekorzyść pokrzywdzonego doskonale znają normy społecznie akceptowalne i jawnie tym normom się sprzeciwili podejmując działania objęte skargą prokuratorską. Kara wymierzona oskarżonym jest proporcjonalna, wyważona, a tym samym nosi przymiot zasłużonej i sprawiedliwej.</p> <p>W zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, Sąd odsyła do punktu 3.3 niniejszego uzasadnienia, albowiem rozważania pozostają aktualne wobec zbieżności zarzutów.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego; względnie o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary w łagodniejszym wymiarze z uwagi na zarzut określony w punkcie 4.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia zgodnie z postulatami obrońcy płynącymi z rozpoznawanej apelacji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	NIE DOTYCZY
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
NIE DOTYCZY	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2023 r. (sygn. akt V K 283/21) w całości.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów podniesionych w rozpoznawanych apelacjach. Nie dostrzeżono również okoliczności podlegających zbadaniu i uwzględnieniu z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.).	

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
NIE DOTYCZY	
Zwięźle o powodach zmiany	
NIE DOTYCZY	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.	NIE DOTYCZY	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
NIE DOTYCZY		
5.3.1.1.2.	NIE DOTYCZY	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
NIE DOTYCZY		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
NIE DOTYCZY		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
NIE DOTYCZY		
5.3.1.4.1.	NIE DOTYCZY	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
NIE DOTYCZY		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. M. M. kwotę 1. 476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej K. R. w postępowaniu przed sądem II instancji.
III	Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy r.pr. A. D. kwotę 1. 476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

	udzielonej oskarżonemu M. R. (1) w postępowaniu przed sądem II instancji.
IV	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

7. PODPIS
Dorota Radlińska Piotr Bojarczuk Przemysław Filipkowski

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2023 r. (sygn. akt V K 283/21) w zakresie punktu III		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca R. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2023 r. (sygn. akt V K 283/21) w całości.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. R. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2023 r. (sygn. akt V K 283/21) w zakresie punktu I, IV, VI-VII	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.14. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca K. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2023 r. (sygn. akt V K 283/21) w całości.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.15. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik M. N.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2023 r. (sygn. akt V K 283/21) na niekorzyść M. O. (1)	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana